

Arrest

nr. 81 097 van 14 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 januari 2012 *“met bevel om het grondgebied te verlaten”*.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. SMEETS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, komt op 25 mei 2009 België binnen in het gezelschap van zijn ouders die dezelfde dag een asielaanvraag indienen. Verzoeker is op dat ogenblik 17 jaar oud.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken blijkt dat verzoekers vader reeds werd geregistreerd in Italië op 5 januari 2005.

Op 27 november 2009 verzoekt België de Italiaanse autoriteiten om de terugname van verzoeker en zijn familie op basis van artikel 16.1.e) van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18

februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 28 december 2009 bereikt verzoeker de leeftijd van achttien jaar.

Op 27 januari 2010 weigeren de Italiaanse autoriteiten de terugname van verzoekers familie.

Op 11 februari 2010 worden de asielaanvragen van verzoekers ouders overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 28 augustus 2010 dienen verzoekers ouders een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 10 september 2010 dienen ze hierop een aanvulling in.

Op 4 januari 2011 geeft de ambtenaar-geneesheer adviezen over de gezondheidstoestand van verzoekers ouders.

Op 26 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 27 juni 2011 met nummer 63 934 wordt deze beslissing vernietigd. Het cassatieberoep dat wordt ingesteld tegen dit arrest wordt verworpen bij beschikking van de Raad van State nr. 7431 van 2 september 2011.

Op 25 februari 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten opzichte van verzoekers ouders de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van 27 mei 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 62 254 worden aan verzoekers ouders de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 7 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoekers ouders de bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}). Deze bevelen betreffen eveneens de kinderen.

Op 4 oktober 2011 geeft de arts-adviseur haar adviezen inzake de gezondheidstoestand van de broer en de zus van verzoeker en inzake de gezondheidstoestand van de ouders van verzoeker.

Op 18 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing betreft de ouders, de zus en de broer van verzoeker. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19 maart 2012 met nr. 77 480 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 12 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoeker een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.08.2010 werd ingediend door:

B.O. (...)

Adre: (...)

Nationaliteit: Kosovo

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en):

De aangehaalde medische problematiek wordt niet aanvaard als grond tot het bekomen van een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980. Voor betrokkene zelf werd geen medische problematiek aangehaald, maar wel voor andere leden van het gezin.

Er werd voor die andere leden van het gezin inmiddels een ongegronde beslissing genomen. Deze beslissing werd verstuurd naar de gemeente waar zij verblijven. Aangezien hun aangehaalde medische problematiek niet aanvaard wordt als grond tot het bekomen van een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter, wordt er bijgevolg ook een ongegronde beslissing voor betrokkene B.O. genomen.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). (...)."

2. Over de rechtspleging

2.1. In het verzoekschrift van 18 februari 2012 vraagt verzoeker de samenvoeging met de zaak van zijn ouders gekend onder het rolnummer 87 573.

De zaak nr. 87 573 werd op 19 januari 2012, dit is een maand eerder, ingeleid, wat te wijten is aan de verschillende data waarop de beslissingen zijn genomen en ter kennis gebracht. In de zaak nr. 87 573 werd op 19 maart 2012 het arrest nr. 77 480 geveld.

De zaak inzake verzoekers ouders is bijgevolg reeds volledig afgehandeld. Het is derhalve niet mogelijk om deze zaken te voegen, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verzoeker.

2.2.1 Bij afzonderlijk aangetekend schrijven van 18 februari 2012 dient Z.B. in eigen naam en in naam van haar minderjarige zoon G.B. een verzoek tot tussenkomst in de zaak van verzoekers ouders en in huidige zaak. Z.B. is de partner van verzoeker.

2.2.2 De verwerende partij meent dat dit verzoek onontvankelijk is wegens gebrek aan belang omdat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op Z.B. of op haar zoon G.B.

2.2.3. De vraag tot tussenkomst in de zaak van verzoekers ouders werd reeds behandeld en afgewezen in het arrest nr. 77 480 van 19 maart 2011.

Inzake de vraag tot tussenkomst in huidige zaak verwijst de advocaat van verzoeker ter zitting naar de bijdrage "*Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen*" van G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK in de reeks "*Migratie- en Migrantenrecht*" nr. 12, M.C. FOLETS, S. LUST, D. VANHEULE, Ph. DE BRUYCKER (ed.), 2007, Die Keure, waarin op p. 381 wordt gesteld:

"Algemeen mag worden geconcludeerd dat bij interpretatie van de gehanteerde begrippen, alsook indien zowel de wet als het PR RvV het stilzwijgen bewaren, beroep zal worden gedaan op de interpretatie die de Raad van State geeft aan gelijke of gelijkaardige begrippen uit zijn procedureregeling. Dit maakt dat de gecoördineerde wetten op de Raad van State en de door vaste rechtspraak van de Raad van State vastgestelde interpretatie ervan als het gemeen recht zullen functioneren voor wat betreft de procedureregeling voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen."

De advocaat van verzoeker verwijst naar artikel 21bis van de Gecoördineerde Wetten op de Raad van State inzake de tussenkomst.

In casu dient te worden benadrukt dat de vreemdelingenwet, behoudens hetgeen gesteld in artikel 39/72, § 2 niet voorziet in de mogelijkheid tot tussenkomst.

De omstandigheid dat de gecoördineerde wetten op de Raad van State en de door vaste rechtspraak van de Raad van State vastgestelde interpretatie van begrippen, als het gemeen recht zullen functioneren indien zowel de wet als het procedurereglement het stilzwijgen bewaren, brengt niet mee dat procedures kunnen worden ingesteld die niet door de wet of het procedurereglement voorzien zijn. Een tussenkomst dient steeds een wettelijke grondslag te hebben (cf. Adv. RvS, afdeling wetgeving, nr. 41 597/4, BS 28 december 2006). Bijgevolg kan de vraag om vrijwillig te mogen tussenkomen in de procedure niet ingewilligd worden.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verzoeker vraagt de schorsing en de vernietiging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 12 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit de bijlagen bij het verzoekschrift blijkt dat het formulier van kennisgeving van de bestreden beslissing melding maakt van het feit dat verzoeker gevolg moet geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 juni 2011. Uit de stukken van het dossier blijkt inderdaad dat aan verzoekers ouders bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqüies}) en dat de kinderen waaronder verzoeker vermeld worden op deze bevelen. Er werd indertijd geen beroep ingesteld tegen deze bevelen. In de mate waarin verzoeker met huidig verzoekschrift een beroep wenst in te stellen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 juni 2011, dient te worden vastgesteld dat het beroep laattijdig is: artikel 39/57, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet worden ingediend binnen een termijn van dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht. De termijn van dertig dagen, bepaald in artikel 39/57, § 1 van de vreemdelingenwet, is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

Het op 28 februari 2012 ingestelde beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 juni 2011 werd ingediend buiten de termijn van dertig dagen. Er moet dus worden vastgesteld dat het op 28 februari 2012 ingediende beroep, laattijdig, en bijgevolg onontvankelijk *ratione temporis* is wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 25 mei 2005, nr. 144.929; o.c., nr. 416).

3.2. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“schending van artikel 3 van het EVRM en van het algemeen rechtsbeginsel dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn (de materiële motiveringsplicht), schending van het redelijkheidsbeginsel, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van het beginsel van het gezag van gewijsde

De bestreden beslissing wordt gemotiveerd door de overweging:

“(…)”

In hoofdorde moet worden vastgesteld dat de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig is en dat zij ook de zorgvuldigheidsplicht schendt omdat zij zich louter beperkt tot het verwijzen naar de “ongegronde beslissing” (sic) die inmiddels voor de andere gezinsleden van de familie B. werd genomen, echter zonder de motieven weer te geven die die weigeringsbeslissing grondde.

Nochtans moet precies omwille van de eerdere schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, zoals die in voorliggende procedure reeds werd vastgesteld door uw Raad in haar arrest van 27 juni 2011, de Raad kunnen nagaan of er thans wél vragen werden gesteld naar de toegankelijkheid van medische zorgen voor de Roma in Kosovo en ook of dit derwijze geschiedde dat de voorliggende weigering thans wél zou gestoeld zijn op een zorgvuldig onderzoek.

Doordat de voorliggende motivering het voor de Raad onmogelijk maakt om één en ander na te gaan schendt de voorliggende weigering tevens het beginsel van het gezag van gewijsde.

In ondergeschikte orde moet worden vastgesteld dat de weigeringsbeslissing, zoals zij werd meegedeeld aan de overige leden van de familie B., de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht schendt doordat zij aangaande de toegankelijkheid van medische zorgen voor Roma's in Kosovo zich ertoe beperkt om te verwijzen naar bezorgdheden, voornemens, actieplannen en wetgeving van de Kosovaarse overheden, echter (ook dit keer) zonder in te gaan noch rekening te houden met de actuele realiteit van de discriminatie van Roma's in Kosovo, zoals die niet alleen blijkt uit het jaarrapport 2010 van Amnesty International (dat door de RvV in haar voormelde arrest voldoende ernstig werd genomen om de eerste weigeringsbeslissing voor alle leden van de familie B. te vernietigen) maar zoals die nog steeds blijkt uit het meer recente jaarrapport 2011 van Amnesty International – rapport dat beschikbaar was t.t.v. de weigeringsbeslissing.

Dit laatste rapport stelt immers vast:

“Discriminatie blijft overal aanwezig jegens niet-Albanese minderheidsgroepen (...) Roma (...) ondervonden cumulatieve discriminatie, met inbegrip van toegang tot onderwijs, gezondheidszorg en tewerkstelling (...)”

(onze vrije vertaling van de gemarkeerde passage op pagina 284, stuk 4d, waarvan de oorspronkelijke tekst luidt als volgt: “Discrimination remained pervasive against non-Albanian minorities (...) Roma (...) experienced cumulative discrimination, including in acces to education, health care and employment (...)”)

4.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat er in de motieven van de *in casu* bestreden beslissing op wordt gewezen dat verzoeker zelf geen medische problematiek heeft aangehaald; er kan dan ook niet van de gemachtigde worden verwacht dat deze motieven zou opnemen aangaande de toegankelijkheid van de medische behandeling, nu verzoeker geen medische aandoening heeft, minstens zich hier niet op heeft beroepen ter ondersteuning van zijn aanvraag. Verzoekers beschouwingen zijn niet ernstig temeer nu verzoeker niet betwist zichzelf niet op een medische problematiek te hebben beroepen. De gemachtigde is niet gehouden in zijn beslissing motieven op te nemen die geen betrekking hebben op verzoeker. De verwerende partij meent dat de bestreden beslissing deugdelijk en afdoende werd gemotiveerd door vast te stellen dat verzoeker geen eigen medische problematiek heeft laten gelden.

In zover verzoeker kritiek uit op de beslissing die werd meegedeeld aan de overige leden van zijn familie, laat de verwerende partij gelden dat deze kritiek geen betrekking heeft op de *in casu* bestreden beslissing en dat een middel dat geen betrekking heeft op de bestreden beslissing, niet ontvankelijk is.

De verwerende partij wijst erop dat uit de vreemdelingenwet zelf en uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de begrippen uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet moeten worden verbonden met het begrippenkader van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Dienaangaande verwijst de verwerende partij naar rechtspraak van het EHRM waarin duidelijk de principes werden vastgesteld die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De verwerende partij laat gelden dat de bestreden beslissing verzoeker niet verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, maar enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en dat van een aantal andere staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen. *In casu* geeft verzoeker niet aan wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt. Door in het verzoekschrift zonder verdere toelichting enkel te verwijzen naar artikel 3 van het EVRM maakt verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk. Verzoeker brengt geen individuele gegevens aan die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

4.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig is omdat zij zich louter beperkt tot het verwijzen naar de beslissing tot ongegrondheid die werd genomen ten opzichte van verzoekers familieleden zonder de motieven van die beslissing weer te geven. Verzoeker meent dat de

Raad moet kunnen nagaan of er thans wel een onderzoek werd gevoerd naar de toegankelijkheid van medische zorgen voor de Roma. Dat dit niet mogelijk is, is tevens een schending van het gezag van gewijsde van het arrest van 27 juni 2011 dat de oorspronkelijke beslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet vernietigd heeft.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“De aangehaalde medische problematiek wordt niet aanvaard als grond tot het bekomen van een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980. Voor betrokkene zelf werd geen medische problematiek aangehaald, maar wel voor andere leden van het gezin.

Er werd voor die andere leden van het gezin inmiddels een ongegronde beslissing genomen. Deze beslissing werd verstuurd naar de gemeente waar zij verblijven. Aangezien hun aangehaalde medische problematiek niet aanvaard wordt als grond tot het bekomen van een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter, wordt er bijgevolg ook een ongegronde beslissing voor betrokkene B.O. genomen.”

Hieruit blijkt dat vooreerst wordt vastgesteld dat verzoeker zelf geen medische problematiek heeft aangehaald. Dit strookt met de gegevens van het dossier: verzoekers ouders hebben een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend in hun eigen naam en die van de kinderen, maar er werden enkel medische elementen aangehaald voor de ouders, de broer en de zus van verzoeker, niet voor verzoeker zelf. Verzoeker ontkent dit ook niet in zijn verzoekschrift. Er is bijgevolg sprake van een correcte feitenvinding

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoeker die niet heeft aangegeven aan een ziekte te lijden, niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Vervolgens wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat de aanvraag ingediend door verzoekers familieleden ongegrond werd verklaard en dat er daarom ook een beslissing tot ongegrondheid wordt genomen voor verzoeker. In het kader van de materiële motiveringsplicht dient enkel te worden nagegaan of de gemachtigde bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen. Uit de stukken van het dossier blijkt dat voor verzoekers familieleden een beslissing tot ongegrondheid van hun aanvraag werd genomen. Er is dus uitgegaan van een correcte feitenvinding en verzoeker toont niet aan waarom deze verwijzing kennelijk onredelijk zou zijn. De materiële motiveringsplicht vereist niet dat in huidige bestreden beslissing een weergave van de motieven van de beslissing inzake verzoekers familieleden te vinden zou zijn.

Waar verzoeker meent dat de Raad moet kunnen nagaan of er thans wel een onderzoek werd gevoerd naar de toegankelijkheid van medische zorgen voor de Roma, dient te worden herhaald dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker geen eigen medische redenen heeft opgegeven, wat verzoeker niet ontkent. Bovendien blijkt uit de stukken van het dossier en wordt door verzoeker bevestigd dat zijn familieleden een beroep hebben ingesteld tegen de beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard. Inmiddels werd dit beroep verworpen bij arrest van de Raad van 19 maart 2012 met nummer 77 480. In dit arrest wordt het volgende overwogen:

“In de bestreden beslissing wordt er uitdrukkelijk ingegaan op de betrachtingen van de Kosovaarse overheid waarvan gelijkheid voor de wet, gelijke toegang tot haar instellingen en de volstrekte afwezigheid van discriminatie de hoekstenen uitmaken en dat de bescherming tegen discriminatie expliciet wordt benoemd als een actieve verantwoordelijkheid van de staat en dat inclusiviteit en niet-discriminatie tot de fundamentele principes van de gezondheidszorg behoren. Er wordt bijgevolg

tegemoet gekomen aan hetgeen gesteld werd in het arrest van de Raad nr. 63 934. Door een loutere verwijzing naar het feit dat in de jaarrapporten van Amnesty International van 2010 en 2011 wordt gewezen op de discriminatie die in Servië en Kosovo aanwezig blijft jegens niet-Albanese minderheidsgroepen, onder meer wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, slagen verzoekers er niet in om aan te tonen dat deze motieven steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.”

Verzoeker kan dus niet gevolgd worden waar hij meent dat het gezag van gewijsde van het arrest nr. 63 934 van 27 juni 2011 zou zijn geschonden.

Evenmin toont hij aan dat de bestreden beslissing steunt op een niet correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk zou zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit hetgeen voorafgaat, is gebleken dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Ter zitting breidt de advocaat van verzoeker de schending van de zorgvuldigheidsplicht uit naar het feit dat er oorspronkelijk één beslissing werd genomen inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en na vernietiging van deze beslissing door het arrest nr. 63 934 van 27 juni 2011, twee beslissingen waarvan de eerste verzoekers familie betreft en de tweede enkel verzoeker.

De Raad stelt vast dat een nieuw middel niet slechts voor het eerst ter zitting kan worden aangevoerd.

Artikel 39/60 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De procedure is schriftelijk. De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”

Bovendien kon dit element reeds aangevoerd worden in het verzoekschrift. De ter zitting aangevoerde uitbreiding van het middel is onontvankelijk.

4.3.3. Waar verzoeker in ondergeschikte orde verwijst naar de beslissing genomen in hoofde van verzoekers familieleden, dient te worden vastgesteld dat dit niet de in huidige zaak bestreden beslissing betreft. Dit onderdeel van het enig middel is niet gericht tegen de bestreden beslissing en is dienvolgens niet ontvankelijk.

4.3.4. Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Hij laat echter in het geheel na om uiteen te zetten in welk opzicht de bestreden beslissing deze bepaling schendt.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Verzoeker geeft geen enkele aanduiding van de wijze waarop artikel 3 van het EVRM door de bestreden rechtshandeling zou zijn geschonden. Dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET